

ги знаятъ добръ. Тѣ знаятъ още, че трѣбва да се тури край на тази капиталистическа анархия, на тази борба между личности и групи и да се тури управлението на производството въ ръцѣтъ на самото общество. Анархиститѣ пъкъ искатъ още повече да разширятъ днешната анархия; тѣ искатъ бужуазния анархизъмъ, основанъ върху господството на частната собственостъ и личнитѣ интереси, да го приспособятъ къмъ работническото общество. Слѣдствията би били напълно сжщитѣ, каквито ги виждаме днеска.

Повечето анархисти изповѣдватъ комунистически принципи, т. е. искатъ да въведатъ задружна, обществена собственостъ върху срѣдствата за производство. Но като поставятъ въпроса по този начинъ, анархиститѣ изпадатъ въ противорѣчие съ всичкитѣ си принципи. Нали ужъ личността щѣше да бѣде безусловно независима, нали всички ограничения щѣха да се махнатъ, а пъкъ то тия комунистични анархисти искатъ да свѣржатъ тия „свободни“ хора съ връзкитѣ на общата собственостъ? На „свободнитѣ“ хора, на които се обѣщава, че ще могатъ да вършатъ всичко, що искатъ, въ сжщото време